

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

TRGOVAČKI SUD 3
U ZAGREBU
P R I M L J E N O

22 -03- 2018

poštom — neposredno
primaj. priloga
pristojba

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Matas, predsjednika vijeća, Lenke Ćorić, suca izvjestitelja i Mladena Šimundića, člana vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o., Zagreb, Kennedyjev trg 2, OIB 55713556812, kojeg zastupa punomoćnica Mirela Paola Frlan, odvjetnica u Zagrebu, odlučujući o žalbi predlagatelja MANEDA d.o.o., Sesvete, Varaždinska 77, OIB 92450134182, protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-233/2015-203 od 22. prosinca 2017., u sjednici vijeća održanoj 6. ožujka 2018.

riješio je

Odbija se žalba predlagatelja kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-233/2015-203 od 22. prosinca 2017.

Obrazloženje

Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-233/2015-203 od 22. prosinca 2017. odbačen je prijedlog predlagatelja za otvaranje stečajnog postupka nad dužnikom.

Protiv tog rješenja predlagatelj je pravovremeno podnio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi u bitnom navodi kako je rješenje doneseno izvan roka propisanog člankom 53. stavkom 6. Stečajnog zakona, zatim da je zasnovano na ništetoj jednostranoj izjavi o prijebodu tražbina koja je dana u uvjetima blokade dužnikovog računa, a uz to se radi o spornoj tražbini koja se ne može prebijati s obzirom na to da dužnik nije valjanim ispravama dokazao njeno postojanje, stjecanje i naplativost i k tome je prvostupanjski sud o postojanju te sporne tražbine zaključio samo na temelju uvida u dio plana podjele društva Isto d.d. Žalitelj posebno ističe kako su Zakonom o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima zabranjeni bilo kakvi oblici obračunskog plaćanja u uvjetima blokade računa, te da se suprotno stajalištu prvostupanjskog suda ovdje ne radi o ugovoru čije je sklapanje zabranjeno samo jednoj strani, nego o takvoj jednostranoj pravnoj radnji koja je zabranjena pravnim poretom Republike Hrvatske i predstavlja kazneno djelo iz članka 250. i članka 249. stavka 4. Kaznenog zakona. U tome smislu tvrdi kako se prihvaćanjem izjave o prijebodu pogoduje njemu kao vjerovniku dužnika, a oštećuju drugi vjerovnici, zato što je predlagateljeva tražbina podmirena prije tražbina drugih vjerovnika koje se u redosljedu naplate nalaze prije predlagateljeve tražbine i k tome se neurednim i nesavjesnim gospodarenjem umanjuje imovina koja bi ušla u stečajnu masu. Žalitelj dalje obrazlaže svoje

stajalište o tome kako način namirenja novčane tražbine ne može toj tražbini oduzeti njen značaj bez obzira na sklopljenu predstečajnu nagodbu. Tvrdi kako člankom 39. stavkom 2. Stečajnog zakona nije zabranjeno da se na temelju dospjele nenovčane tražbine na predaju dionica ne može tražiti otvaranje stečajnog postupka, osobito zato što otvaranjem stečajnog postupka nenovčane tražbine postaju novčane. Smatra da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu članka 39. stavka 3. Stečajnog zakona jer je suprotno onome što je navedeno u obrazloženju rješenja, predlagatelj dokazao da svoju tražbinu ne može namiriti iz predmeta na kojem ima razlučno pravo tako što je naveo da je na svim nekretninama upisano založno pravo u korist Credo banke d.d. i da se zbog lošeg stanja tržišta nekretnina, kao i lošeg stanja, namjene, statusa i pozicije dužnikovih nekretnina koje su predmet ovršnih postupaka iz njih neće moći u cijelosti namiriti predlagateljeva tražbina od 10.500.000,00 kn, pa je vjerojatnost tih tvrdnji prvostupanjski sud trebao cijeniti. Znatno dio žalbe sadrži mišljenje žalitelja o tome da je pobijano rješenje rezultat nastojanja prvostupanjskog suda da pogoduje dužniku odnosno nepravilnog i nezakonitog postupanja tog suda u ovom postupku. Zaključno, žalitelj navodi da na ništetnost izjave o prijeboju sud pazi po službenoj dužnosti, a iz stanja spisa proizlazi da su nesporni stečajni razlozi i tražbina predlagatelja, pa predlaže da ovaj drugostupanjski sud donese rješenje o otvaranju stečajnog postupka nad dužnikom posebno zato što se prema odredbi članka 366. Zakona o parničnom postupku prvostupanjska odluka može samo jedanput ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Osim te žalbe, predlagatelj je u žalbenom roku dostavio još jednu žalbu s tim da nije naveo razloge za to, kao ni povlači li ranije podnesenu žalbu ili ne. Ta druga žalba po svom sadržaju je skoro u cijelosti jednaka prvoj žalbi, osim u dijelu kojim žalitelj podrobnije obrazlaže svoje stajalište o tome da dužnik nema novčanu tražbinu prema predlagatelju na temelju rješenja Općinskog suda u Puli poslovni broj Ovr-2668/2013 od 23. lipnja 2016. jer ta odluka uopće nije podobna za ovrhu i nije provediva zato što u njoj nije navedeno sjedište društva Industrogradnja grupa d.d. niti je javnim ili po zakonu ovjerenim ispravama dokazano da ta tražbina postoji s obzirom na to da je društvo Isto d.d. podijeljeno na druga dva društva.

U roku za žalbu predlagatelj je podnio i dvije dopune žalbe od kojih je prva podnesena nakon prve žalbe, a druga nakon druge žalbe.

U prvoj dopuni žalbe, predlagatelj navodi kako je prvostupanjski sud nezakonito propustio odlučiti o troškovima postupka koje mu je dužnik neosnovano uzrokovao, pa ih je dužan naknaditi neovisno o ishodu ovog postupka. Ovo posebno zato što je prilikom podnošenja prijedloga predlagatelj imao tražbinu prema dužniku prema presudi P-4487/11 (nije naveden sud ni datum donošenja te odluke) u iznosu od 4.500,00 kn i dužnik je bio nesposoban za plaćanje.

U drugoj dopuni žalbe predlagatelj ukazuje na još neke nepravilnosti pobijanog rješenja koje se odnose na postojanje tražbine dužnika za koju je „izjavljen i prihvaćen ništetan i protuzakonit prijeboj“. U vezi s tim žalitelj navodi kako su Financijskoj agenciji predana tri zahtjeva za izravnu naplatu te tražbine od strane tri društva: Isto d.d., Industrogradnja d.d. i dužnika, i to prije nego što je dužnik u ovom postupku izjavio da tu tražbinu stavlja u prijeboj s predlagateljevom tražbinom. Potom žalitelj ponavlja one dijelove

druge žalbe koji nisu bili sadržani u prvoj žalbi, a odnose se na neprovedivost sudske odluke iz koje potječe tražbina koju je dužnik stavio u prijeloj s predlagateljvom tražbinom.

S obzirom da su sva navedena pismena podnesena u roku za žalbu, u ovom žalbenom postupku svi oni će biti razmatrani kao jedna žalba.

U odgovoru na prvu žalbu i prvu dopunu žalbe, dužnik je naveo kako su netočne tvrdnje predlagatelja da je dužnikova tražbina sporna i nedokazana jer je dužnik blokirao račun predlagatelja zahtjevom za izravnu naplatu te tražbine od 15. prosinca 2017., pa zbog toga smatra da u vrijeme donošenja rješenja o otvaranju stečajnog postupka predlagatelj nije imao prema dužniku nikakvu nenamirenu tražbinu nego upravo suprotno, zatim da je pravilno stajalište prvostupanjskog suda o tome da je prijeloj valjan, te da predlagatelj nema pravni razlog za pokretanje ovog postupka nego samo motiv da se prekine parnični postupak koji se kod ovog drugostupanjskog suda vodi pod brojem Pž-4893/2017. Smatra da je rješenje pravilno i zakonito i predlaže odbiti žalbu kao neosnovanu.

Druga žalba i druga dopuna žalbe nisu dostavljeni na odgovor dužniku, ali po stajalištu ovog suda time dužniku nije onemogućeno raspravljanje pred sudom, jer Stečajnim zakonom nije propisano da se žalba protiv odluka donesenih u stečajnom postupku dostavlja na odgovor protivnoj strani kako je to propisano odredbom članka 359. Zakona o parničnom postupku. S druge strane, odredbom članka 12. stavka 8. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12) u vezi s člankom 441. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17), propisano je da je prvostupanjski sud dužan žalbu podobnu za odlučivanje dostaviti drugostupanjskom sudu u roku od osam dana od njezina primitka, dakle bez određivanja obveze dostavljanja žalbe na odgovor prije njenog dostavljanja na odlučivanje drugostupanjskom sudu.

Žalba je neosnovana.

Pobijano rješenje je ispitano na temelju odredbe članka 365. stavka 2. u vezi s člankom 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11-pročišćeni tekst i 25/13; dalje: ZPP) i člankom 6. Stečajnog zakona u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a).

Iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi kako je predlagatelj tvrdio da prema dužniku ima tražbinu iz predstečajne nagodbe koja je utvrđena u novčanom iznosu, a prijenos dionica je predviđen kao način namirenja te novčane tražbine, zatim novčanu tražbinu u iznosu od 1.250,00 kn na temelju rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-3584/2015 i ugovora o ustupu tražbine, pa tražbinu u iznosu od 50,00 kn po osnovi zateznih kamata na iznos od 825,00 kn prema rješenju Ovr-4012/15, ali i da kao razlučni vjerovnik ima novčanu tražbinu prema dužniku na temelju rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-3466/12 od 2. srpnja 2012. i poslovni broj Ovr-4124/12 od 22. kolovoza 2012. Nakon provedenog postupka radi ispitivanja uvjeta za otvaranje stečajnog postupka nad dužnikom, prvostupanjski sud je utvrdio da je tražbina na prijenos dionica nenovčana, za ostale tražbine utvrdio je da su prestale prijelojem s tražbinom predlagatelja, a za tražbinu za koju postoji razlučno pravo utvrdio je da predlagatelj nije dokazao da se neće

moći namiriti iz stvari na kojoj ima razlučno pravo, pa je pozivom na odredbu članka 39. stavaka 2. i 3. Stečajnog zakona odbacio prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad dužnikom.

Suprotno žalbenim navodima, pobijano rješenje sadrži valjane razloge o svim spornim pitanjima, ti razlozi nisu nejasni i proturječni, pa njegovim donošenjem nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a, na koju sadržajem svoje žalbe ukazuje žalitelj. Nije učinjena ni neka od bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koju drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti. Na utvrđene činjenice pravilno su primijenjene odredbe materijalnog prava, pa se zbog nepotrebnog ponavljanja žalitelja upućuje na jasno i argumentirano obrazloženje pobijanog rješenja (članak 375. stavak 5. ZPP-a).

Točne su tvrdnje žalitelja da odredbom članka 39. stavka 2. Stečajnog zakona nije izričito navedeno kako vjerovnik ima aktivnu legitimaciju za podnošenje prijedloga za otvaranje stečajnog postupka samo ako prema dužniku ima novčanu tražbinu. Takvu odredbu, uz dodatak da predlagatelj svoju novčanu tražbinu nije mogao naplatiti ni prisilnim putem, sadržavao je u članku 72. stavku 2. Zakon o prisilnoj nagodbi, stečaju i likvidaciji („Narodne novine“ broj: 53/91, 71/91, 84/92, 9/94 i 37/94) koji je donošenjem Stečajnog zakona prestao važiti 1. siječnja 1997., osim u pogledu stečaja i likvidacije banaka. Međutim, prilikom odlučivanja o tome je li vjerovnik ovlašten podnijeti prijedlog za otvaranje stečajnog postupka, potrebno je uzeti u obzir i okolnost može li vjerovnik tu tražbinu ostvariti i bez otvaranja stečajnog postupka, jednako kako je to propisano za one vjerovnike koji svoju tražbinu mogu namiriti iz predmeta na kojima imaju razlučno pravo (članak 39. stavak 3. Stečajnog zakona).

Glede žalbenih navoda o ništetnosti izjave o prijeboju, valja ukazati na odredbu članka 103. Stečajnog zakona, kojom je propisano da je otvaranje stečajnog postupka bez utjecaja na pravo na prijeboj ako je stečajni vjerovnik u vrijeme otvaranja stečajnog postupka imao, na temelju zakona ili ugovora, pravo na prijeboj. Dakle, do prijeboja međusobnih tražbina vjerovnika dolazi i nakon otvaranja stečajnog postupka, pa se o prijeboju, kao jednom od ostalih načina na koji obveza može prestati, osim ispunjenjem, ne može govoriti da je zabranjen i zbog toga ništetan odnosno da predstavlja pogodovanje jednom vjerovniku na štetu ostalih vjerovnika. Prijebroj nastaje ako su za to ispunjeni propisani uvjeti nakon što jedna strana da drugoj, izjavu o prijeboju (članci 195. i 196. Zakona o obveznim odnosima – „Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08 i 78/15) i za njega nije potrebna suglasnost druge strane, pa njeno protivljenje nema nikakvog utjecaja na nastanak prijeboja.

Pravilno je i stajalište prvostupanjskog suda da predlagatelj, kao razlučni vjerovnik, nije dokazao da svoju tražbinu neće moći namiriti iz stvari na kojoj ima neko razlučno pravo. Točno je da je predlagatelj naveo činjenice koje bi upućivale na takav zaključak, ali nije dokazao istinitost svojih tvrdnji o tome, jer na tu okolnost nije predložio izvođenje dokaza, osim uvida u zemljišno-knjižne izvratke. S druge strane, iz činjenice da je na nekretninama dužnika upisano založno pravo u korist neke treće osobe, sama po sebi ne dokazuje da se iz tih nekretnina ne bi mogla namiriti i tražbina osigurana razlučnim pravom u korist te treće osobe i predlagateljeva tražbina. Za pravilan zaključak o tome nužno je bilo utvrditi vrijednost nekretnina na kojima predlagatelj ima pravo na odvojeno namirenje.

Takoder, pobijano rješenje nije nezakonito samo zato što je doneseno nakon prethodnog postupka koji je trajao znatno dulje od zakonom predviđenih rokova.

Prva dopuna žalbe predstavlja zahtjev predlagatelja za donošenje dopunskog rješenja o troškovima postupka o kojem odlučuje prvostupanjski sud.

Dakle, predlagatelj nije svojim žalbenim navodima doveo u pitanje pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja, pa je na temelju odredbe članka 368. stavka 1. i članka 380. točke 2. ZPP-a u vezi s člankom 6. Stečajnog zakona, valjalo odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi rješenje prvostupanjskog suda.

Zagreb, 6. ožujka 2018.

Predsjednik vijeća
Dubravka Matas, v. r.

Za točnost otpravka – ovlaštenu službenik
Brankica Curman

Uz. B. Vrabjić